

dr hab. Jolanta Lubocha-Kruglik, prof. UŚ
Uniwersytet Śląski w Katowicach
Instytut Językoznawstwa
jolanta.lubocha-kruglik@us.edu.pl

Sosnowiec, 14.09.2023 r.

RECENZJA

w postępowaniu habilitacyjnym dr **Tatiany Kananowicz**

zgodnie z art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 poz. 574 ze zm.) w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

1. Sylwetka Habilitantki

Dr Tatiana Kananowicz (wcześniej – Tatiana Siniawska-Sujkowska) od 2006 roku jest pracownikiem Uniwersytetu Gdańskiego. Obecnie pracuje w Zakładzie Języka Rosyjskiego i Przekładoznawstwa Instytutu Rusycystyki i Studiów Wschodnich. Dyplom magistra uzyskała w 2002 roku na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym w Mińsku na podstawie pracy magisterskiej pt. *Stereotypowe formuły polskiej etykiety językowej* napisanej pod kierunkiem prof. Borisa Normana, a dyplom doktora – w 2006 roku na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej na podstawie rozprawy *Adekwatność funkcjonalna przekładu a sygnały metakomunikacyjne (na materiale przekładów prozy rosyjskiej na język polski)* napisanej pod kierunkiem prof. Romana Lewickiego.

W 2011 roku Habilitantka była stypendystką programu „Kształcimy najlepszych – kompleksowy program rozwoju doktorantów, młodych doktorantów i akademickiej kadry dydaktycznej Uniwersytetu Gdańskiego”. Projekt, który realizowała – „Tekst specjalistyczny: semantyka, pragmatyka, przekład” realizowany był ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

Habilitantka jest czynnym uczestnikiem życia naukowego. Była współorganizatorem wielu konferencji naukowych organizowanych na Wydziale Filologicznym UG. W latach 2009 i 2014 pełniła funkcję sekretarza konferencji *Tekst jako kultura. Kultura jako tekst*, była członkiem komitetu organizacyjnego międzynarodowej konferencji naukowej *Słowo z perspektywy językoznawcy i tłumacza VI*, międzynarodowej konferencji naukowej *Mowa–Człowiek–Świat: perswazja językowa w różnych dyskursach II* (2018); konferencji naukowej *Polszczyzna wczoraj i dziś – pamięć, inspiracje, perspektywy* (UG 2019); *Mowa – Człowiek –Świat. Perswazja językowa w różnych dyskursach III* (2021). Była również członkiem zespołu recenzentów czasopism „Mundo Eslavo” (Uniwersytet w Granadzie) i „Studia Rossica Posnaniensia”. Występowała w charakterze konsultanta językowego w pracach nad podręcznikami (M. Marciszewska, Ż. Sładkiewicz *Ćwiczenia z fonetyki języka rosyjskiego dla początkujących*, Gdańsk 2014), była korektorem przekładów tekstów literackich z języka rosyjskiego na język polski (L. Kalita: *Wybrane zagadnienia z najnowszej prozy rosyjskiej. Skrypt dla studentów I roku rosjoznawstwa*, Gdańsk 2020). Jest ponadto członkiem Pracowni Badań nad Komunikowaniem Medialnym przy Wydziale Filologicznym UG, członkiem Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego oraz Polskiego Towarzystwa Rusycystycznego. Pełniła również ważne funkcje w Instytucie. Była m.in. kilkakrotnie sekretarzem i członkiem komisji rekrutacyjnej, opiekunem roku, członkiem Rady Programowej Instytutu; jest członkiem Wydziałowego Biura ds. Promocji oraz członkiem Rady Promocyjnej w Instytucie Rusycystyki i Studiów Wschodnich. Jest także instytutowym koordynatorem programu Erasmus. Za swą działalność dwukrotnie otrzymała nagrodę Rektora UG – zespołową – za książkę „Słowa, słowa, słowa...” w komunikacji językowej III (2012) oraz nagrodę dla pracownika Uniwersytetu Gdańskiego w roku jubileuszowym obchodów 50-lecia Uniwersytetu Gdańskiego (2020). W 2017 roku została odznaczona brązowym medalem Za Długoletnią Służbę.

Osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i popularyzacja nauki

Habilitantka jest cenionym dydaktykiem; prowadzi zajęcia m.in. z gramatyki opisowej języka rosyjskiego, gramatyki historycznej języka rosyjskiego, a także szereg innych zajęć, m.in. wstęp do językoznawstwa, komunikację międzykulturową, analizę lingwistyczną tekstu, techniki negocjacji, wstęp do translatoryki i wiele innych. Jak się wydaje taka różnorodność prowadzonych zajęć

wskazuje na gotowość Habilitantki do podejmowania nowych wyzwań, świadczy także o nieustającym doskonaleniu swojego warsztatu dydaktycznego. Pod jej kierunkiem powstało 91 prac licencjackich i 8 magisterskich.

Oprócz prowadzenia różnorodnych zajęć w macierzystym Instytucie dzieliła się swoim doświadczeniem dydaktycznym ze studentami zagranicznymi w ramach programu Erasmus+. W latach 2013–2016 współpracowała z Okręgową Komisją Egzaminacyjną w Gdańsku, sprawowała opiekę nad stypendystką programu stypendialnego rządu skierowanego do młodych naukowców. Jest również opiekunem koła naukowego.

Habilitantka wielokrotnie wygłaszała prelekcje i wykłady otwarte dla młodzieży szkolnej, studentów i osób z zewnątrz. Organizuje i prowadzi warsztaty popularyzujące wiedzę o językach starosłowiańskim i staroruskim, wygłasza wykłady na posiedzeniach Oddziału Gdańskiego Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego, aktywnie uczestniczy w wydarzeniach organizowanych przez Wydział i Instytut.

Nie sposób tu oczywiście odnieść się do wszystkich przejawów aktywności pani dr Tatiany Kananowicz, bowiem jej zakres jest imponujący i wielostronny, co w obecnych czasach nie jest zjawiskiem częstym. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że zaangażowanie Habilitantki w różne przedsięwzięcia nie zwolniło w żaden sposób tempa Jej rozwoju naukowego.

2. Ocena osiągnięć naukowo-badawczych Habilitantki

Od roku 2006 (w którym uzyskała stopień doktora) Habilitantka opublikowała 2 monografie autorskie – pierwsza z nich to monografia podoktorska (opublikowana pod nazwiskiem T. Siniawska-Sujkowska), druga zaś to monografia stanowiąca główne osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym – *Научный текст в сопоставительном аспекте. Модели предложений и текстовая категория персональности/имперсональности в русских и польских научных текстах гуманитарной направленности* (Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, 2022). Dr T. Kananowicz jest również współautorką dwóch monografii napisanych we współautorstwie. Opublikowała ponadto 39 rozdziałów w monografiach zbiorowych wydanych w kraju i za granicą oraz 24 artykuły w krajowych

i zagranicznych czasopismach naukowych („Język Polski”, „Przegląd Rusycystyczny”, „Roczniki Humanistyczne”, „Między Oryginałem a Przekładem”, „Opera Slavica” i in.). Do osiągnięć Habilitantki zaliczyć należy również prace redakcyjne. Jest ona współredaktorem pięciu tomów zbiorowych wydanych w Wydawnictwie Uniwersytetu Gdańskiego oraz jednym z inicjatorów międzynarodowego projektu publikacyjnego i współredaktorem serii *Oblicza lingwistyki XXI wieku: obiekty, metody, interpretacje*.

Już tutaj można więc stwierdzić, że pod względem ilościowym dorobek publikacyjny Habilitantki jest bardzo okazały, wystarczający do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Dr T. Kananowicz brała czynny udział w licznych konferencjach naukowych w kraju i za granicą. Wygłosiła na nich łącznie 46 referatów (m.in. w Bułgarii, na Ukrainie, w Czechach, Hiszpanii i Rosji). Wielokrotnie też wygłaszała wykłady w zagranicznych ośrodkach naukowych w ramach programu Erasmus (m.in. w Irlandii, Czechach, Hiszpanii, Rosji).

Zainteresowania naukowe Habilitantki są skryształizowane i oscylują wokół kilku nurtów tematycznych. Pierwszy z nich stanowią zagadnienia związane z politycznym dyskursem medialnym, w ramach którego Habilitantka opracowała sześć artykułów naukowych. Większość z nich złożyła się na obszerny rozdział w wieloautorskiej monografii naukowej pt. *W kręgu zagadnień dyskursu medialnego* (współautorzy: A.W. Połonski, A. Pstyga, Gdańsk 2021). Zarówno rozdział autorstwa pani T. Kananowicz, jak i cała monografia to bardzo interesujące przemyślenia dotyczące m.in. medialnych obrazów świata czy wymiaru międzykulturowego komunikacji medialnej. Rozdział, którego autorką jest Habilitantka, poświęcony jest mechanizmom oddziaływania ideologicznego za pomocą ideologemów. Ideologem to termin używany głównie przez badaczy rosyjskich w badaniach zagadnień związanych z ideologią po upadku Związku Radzieckiego (choć pojawiał się wcześniej m.in. w pracach Frederica Jamesona, który używał go w znaczeniu jednostki dyskursu antagonistycznego). Niemniej, w ostatnich latach jest to termin stosowany również przez innych badaczy (oprócz Habilitantki także m.in. Piotr Zemszał, Tamara Graczykowska). Habilitantka podejmuje próbę (od razu dodam, że, moim zdaniem, bardzo udaną) wykorzystania tej jednostki w analizie polskiego dyskursu politycznego, a dokładniej – dyskursu obecnego na łamach polskich wydawnictw społeczno-politycznych.

Drugi cykl tematyczny stanowią badania nad lingwistycznymi i kulturowymi aspektami komunikacji międzykulturowej. W ramach badań w tym zakresie Habilitantka opublikowała sześć artykułów naukowych poświęconych różnym aspektom komunikacji międzykulturowej. Podobnie jak artykuły z poprzedniego cyklu tematycznego również one zostały wykorzystane jako podstawa do przygotowania rozdziału w kolejnej monografii wieloautorskiej pt. „*Swój*” i „*obcy*” w języku, tekście i kulturze: szkice o uniwersalnej kategorii lingwistyczno-kulturowej (współautorzy: V.S. Hantov, Z. Nowożenowa, Gdańsk 2021). Rozdział autorski dr T. Kananowicz poświęcony jest m.in. problemom kulturowego i językowego osvajania elementów kategorii obcości. Badania Habilitantki w tym zakresie można traktować jako (w pewnym sensie) uzupełnienie rozważań zawartych w monografii Romana Lewickiego poświęconej tej właśnie kategorii. Na podkreślenie zasługuje aktualność wybranego do analizy materiału egzemplifikacyjnego. Poziom jego interpretacji już tutaj pokazuje, że mamy do czynienia z badaczką dociekliwą, myślącą nieszablonowo.

Wyraźnie wyodrębnionym nurtem w badaniach dr Tatiany Kananowicz są również prace związane z przekładem zarówno specjalistycznym, jak i literackim. Temu zagadnieniu poświęcona była Jej wspomniana już monografia podoktorska *Adekwatność funkcjonalna przekładu a sygnały metakomunikacyjne (na materiale przekładów prozy rosyjskiej XX wieku na język polski)* (Gdańsk 2008) oraz szereg artykułów. Przedmiotem badań dr T. Kananowicz w zakresie translatoryki są przekłady najnowszej literatury rosyjskiej, jak również aspekty przekładu specjalistycznego. Są to bardzo ciekawe opracowania zawierające szereg ustaleń, które można wykorzystać zarówno w procesie nauczania przekładu, jak i w praktyce translatorskiej. Nie wszystkie zaprezentowane w nich ustalenia są dla mnie bezdyskusyjne, jak np. rozważania dotyczące wyodrębniania dla tekstów specjalistycznych większych jednostek przekładowych – kategorii tekstowych, które, jak się wydaje, wymagają doprecyzowania. Pewnym uproszczeniem jest dla mnie również teza, że naturalność brzmienia przekładu jest jednym z jego wyznaczników adekwatności funkcjonalnej. Wydaje się, że do analizy i tłumaczeń tekstów specjalistycznych funkcjonujący dotychczas aparat posiada niezbędne narzędzia. Teksty specjalistyczne są najczęściej charakteryzowane za pomocą cech takich jak stałe elementy treści, określony układ ich występowania, stereotypowa realizacja językowa i określona funkcja determinowana określoną sytuacją komunikacyjną. Należy też przy tym wspomnieć o pragmatyce językowej – gotowych strukturach używanych w określonych grupach społecznych do realizacji powtarzalnych celów komunikacyjnych, które występują na różnych poziomach tekstu.

Zachowanie tych parametrów w tekście przekładu powinno zapewnić naturalność brzmienia przekładu, co jednak zależy również od kompetencji tłumacza (chodzi tu m.in. o kompetencję tekstową w rozumieniu van Dijka lub kompetencję dyskursywną w ujęciu Greena i Morgana). Nie do końca przekonuje mnie też propozycja traktowania tłumacza jako obserwatora z zewnątrz, o której mowa w monografii „Swój”, „Obcy”... Wydaje się, że w przypadku, kiedy ma on zapewnić „naturalność brzmienia przekładu” staje się już nawet nie mediatorem między dwiema kulturami, ale rzecznikiem swojej własnej kultury. Są to jednak wyłącznie drobne uwagi do kwestii, które bada Habilitantka, natomiast różne punkty widzenia są, jak już wspomniałam wcześniej, inspiracją do rozpoczęcia kolejnej ciekawej dyskusji naukowej.

Ogólnie dorobek naukowy dr Tatiany Kananowicz oceniam bardzo wysoko. Jest on zróżnicowany jeśli chodzi o obszary badawcze, bardzo rzetelny pod względem merytorycznym, oparty na bogatej literaturze przedmiotu i poparty szeroko zakrojonymi badaniami empirycznymi. Jest rzeczą zrozumiałą, że w tak bogatym dorobku można znaleźć pewne niedoskonałości, jak np. skromna objętość niektórych opracowań, czasami zbyt lakoniczne wnioski, nadmierne uproszczenia, czy niewystarczający inwentarz odpowiedników (np. w rozdziale *Перевод личной документации*), jednak całościowo dorobek ten prezentuje się bardzo dobrze i potwierdza naukową dojrzałość Habilitantki. Mając solidne oparcie w bogatej literaturze przedmiotu, Habilitantka z powodzeniem wykorzystuje empiryczną bazę materiałową, co czyni Jej obserwacje, analizy i wnioski wiarygodnymi i pozwala uniknąć gołosłownego teoretyzowania.

Ocena osiągnięcia naukowego zgłoszonego przez Habilitantkę zgodnie z wymogami art. 16. ust.2 pkt.1.2 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki

Przedłożone do oceny osiągnięcie naukowe – monografia pt. *Научный текст в сопоставительном аспекте. Модели предложений и текстовая категория персональности/имперсональности в русских и польских научных текстах гуманитарной направленности* (Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego 2022) sytuuje się m.in. w nurcie badań z zakresu stylistyki, mediolingwistyki i komunikacji międzykulturowej, lingwistyki tekstu,

gramatyki komunikacyjnej. Mając na uwadze aktualny stan badań w tym zakresie, temat, który Habilitantka podjęła w swych badaniach, należy przyjąć z uznaniem. W charakterze materiału egzemplifikacyjnego wykorzystane zostały różne gatunki polskich i rosyjskich tekstów naukowych z obszaru humanistyki. Taki dobór materiału egzemplifikacyjnego jest, w moim odczuciu, decyzją słuszną, pozwala bowiem (przynajmniej częściowo) na ograniczenie wpływu na wyniki badań czynnika preferencji indywidualnych autorów poszczególnych tekstów.

Prezentowana praca ma przejrzystą strukturę, którą tworzą wstęp, trzy rozdziały zasadnicze podzielone na podrozdziały, zakończenie, bibliografia, wykaz źródeł, streszczenia oraz wykaz diagramów i tabel, których zamieszczenie w pracy znacząco ułatwia ocenę wyników przeprowadzonych badań. Zgodnie z zasadą „od ogółu do szczegółu” rozdziały teoretyczne są podstawą do badań empirycznych przedstawionych w rozdziale trzecim.

Już we wstępie dr T. Kananowicz przekonująco uzasadnia podjęcie problemu badawczego oraz przedstawia oryginalny wkład przeprowadzonych badań w językoznawstwo jako dyscyplinę. Założenia przyjęte przez dr Tatianę Kananowicz implikują wykorzystanie szerokiego instrumentarium opisu i interpretacji. Biorąc pod uwagę zakres stawianych pytań badawczych oraz w pewnym sensie interdyscyplinarne podejście do omawianego zagadnienia, wykorzystanie różnych koncepcji metodologicznych jest uzasadnione i wskazane. Hipoteza główna oraz hipotezy szczegółowe są ściśle związane z wybranym obszarem badawczym.

Duży nacisk w recenzowanej rozprawie położony został na opis aparatu metodologicznego niezbędnego do opisu analizowanych struktur. Jak zauważa Habilitantka wynika to m.in. z niezadowalającego zestawu narzędzi do analizy takich chociażby cechy jak bezosobowość wywodu naukowego, której celem jest obiektywizacja przekazu, a także z faktu, że istniejące w lingwistyce pojęcie „model zdania” ma, Jej zdaniem, ograniczoną przydatność w odniesieniu do materiału, który badany jest w pracy. Propozycje metodologiczne zawarte w pracy mają tę lukę wypełnić.

Rozdział pierwszy ma charakter teoretyczny. Habilitantka wprowadza w nim istotne dla pracy pojęcia, m.in. *tekst* i *dyskurs*. Termin *dyskurs* niewątpliwie oddaje tę cechę współczesnego świata, jaką jest jego wymiar interakcyjno-komunikacyjny. Zgadzam się jednak z Habilitantką, że dalej jest to pojęcie nieostre. Mając na uwadze ogrom literatury poświęconej temu zagadnieniu, przytoczony w tym rozdziale przegląd stanowisk może wydawać się skromny, a konkluzje mogą budzić pewien niedosyt. Od czasów Benveniste'a bowiem, w którego ujęciu plan dyskursu przedstawiony jest jako

bezpośrednio związany z sytuacją mówienia, w której nadawca *hic et nunc* kieruje swą wypowiedź do odbiorcy, pojęcie to zajmuje ważne miejsce w badaniach wszystkich chyba szkół współczesnego językoznawstwa koncentrujących się na badaniach komunikacyjnych wymiarów wypowiedzi w ich relacjach pragmatycznych i społecznych. Niemniej, po zapoznaniu się z rozdziałami analitycznymi, można uznać, że do celów recenzowanej pracy wybrany przegląd stanowisk jest wystarczający. Można było jedynie wyraźniej zaznaczyć fakt, że w tradycji badań francuskich (D. Maingueneau, *Les termes clés de l'analyse du discours*, 1996) opozycja między tekstem a dyskursem jest wskazana bardzo wyraźnie, podczas gdy w pracach anglosaskich pojęcia te są zwykle utożsamiane (A. Duszak, *Tekst, dyskurs, komunikacja międzykulturowa*, 1998).

W dalszej części rozdziału Autorka omawia zagadnienia związane z pojęciem gatunku, stylu, a także parametry dyskursywne, gatunkowo-stylistyczne tekstów naukowych, co wydaje się konieczne i zrozumiałe z uwagi na zakres badanego materiału. Przedstawia w nim również kierunki i metody badania tego typu tekstów oraz poszczególne kategorie tekstowe. Z uwagi na fakt, że w kręgu zainteresowań Autorki znajduje się również translatoryka, brakuje w monografii odwołań do co najmniej dwóch pozycji z tego zakresu odnoszących się do tekstów naukowych, a mianowicie *Tekst naukowy i jego przekład* (red. A. Duszak, A. Jopek-Bosiacka, G. Kowalski), której autorzy zwracają uwagę m.in. na uwikłania interdyskursywne, międzygatunkowe i instytucjonalne tekstów naukowych, wieloaspektowo ukazują uwarunkowania komunikacji naukowej w obszarze humanistyki. Nie znalazłam też w bibliografii monografii Z. Kozłowskiej „O przekładzie tekstu naukowego (na materiale tekstów językoznawczych)”, która, co prawda, nie stała się rozprawą habilitacyjną autorki, niemniej pewne jej ustalenia są warte odnotowania. Biorąc pod uwagę wielopłaszczyznowość komunikacji naukowej odwołanie się do innych metodologii czy też systemów pojęciowych leżących u ich podstaw wydaje się wskazane. Zdaję sobie sprawę, że nie sposób w jakimkolwiek opracowaniu odwoływać się do wszystkich prac z omawianego zakresu, jednak, jak się wydaje, w polskiej literaturze przedmiotu prac naukowych poświęconych tekstom naukowym (mam tu na myśli zwłaszcza monografie) nadal jest niewiele, dlatego uważam, że wymienione pozycje powinny się w niej znaleźć.

W rozdziale drugim Habilitantka przechodzi do analizy wybranego materiału. Przedmiotem badań są tu modele strukturalno-semantyczne zdań charakterystycznych dla polskich i rosyjskich tekstów naukowych z zakresu humanistyki. Jak wspomniałam, Habilitantka wykorzystuje tu szerokie instrumentarium opisu, korzystając m.in. z metodologii badań m.in. z zakresu stylistyki i lingwistyki tekstu, składni funkcjonalnej i semantycznej, semantyki, przedstawiając jednocześnie swoje propozycje, które z pewnością warte są odnotowania. Kryteria przedstawienia systemu modeli zdaniowych zostały starannie opracowane, dzięki czemu wyniki można uznać za relewantne. Bardzo interesujące jest uwzględnienie w badaniach kategorii personalności/impersonalności. Dopracowania wymagają jedynie, w moim odczuciu, niektóre propozycje terminologiczne, najczęściej te, które zostały przeniesione na grunt polski bezpośrednio z języka rosyjskiego (mam tu na myśli propozycje terminologiczne w autoreferacie i niektórych artykułach).

W rozdziale trzecim Autorka omawia aspekty kategorii personalności/impersonalności, wskazując również na zmianę jej rozumienia w najnowszych opracowaniach. Odnosząc się do kwestii terminologicznych, chciałabym odnotować, że dla terminu „модусная рамка” często pojawiającego się w opracowaniach rosyjskich, Autorka używa w autoreferacie i swoich artykułach w charakterze odpowiednika terminu „rama modusowa”. Wydaje się, że dla jasności prowadzonych rozważań należałoby skonfrontować go z terminem „rama modalna tekstu”. W podrozdziale 3.2.1 Habilitantka szczegółowo omawia termin *modus*, odnosząc się do najistotniejszych prac z tego zakresu. Jednak, w odróżnieniu, na przykład, od poprzedniego podrozdziału, w którym prezentuje ustalenia dotyczące kategorii autora, nie przytacza tu polskich odpowiedników terminologicznych, podsumowując pewien etap swoich rozważań lakonicznym stwierdzeniem „В польской лингвистике модус в этом понимании не получил широкого распространения, хотя известен польским исследователям синтаксиса и текста”. Pozwolę sobie zatem wyrazić nadzieję, że kwestie te będą również przedmiotem dalszych badań Habilitantki, która, mając tak bogate doświadczenie w zakresie tłumaczeń, jest z pewnością do tego doskonale przygotowana.

Zgodnie z tym, co Habilitantka zapowiada we wstępie, celem Jej badań nie jest całościowa analiza konfrontatywna tekstów naukowych, a jedynie analiza wybranych aspektów zapowiedzianych w tytule. W moim odczuciu założone cele zostały zrealizowane, a propozycje Autorki oraz przedstawione w pracy wnioski są w wielu miejscach nowatorskie i stanowią cenny wkład w rozwój językoznawstwa sławistycznego.

Reasumując, stwierdzam, że oceniana praca to wartościowa monografia naukowa wieńcząca zarówno badania na gruncie teoretycznym, jak i badania analityczne nad konkretnym typem tekstów. Praca sprawia wrażenie przemyślanej całości, metodycznie i logicznie rozwijanego wywodu naukowego zachowującego klasyczną regułę postępowania badawczego. Rozprawa została starannie przygotowana zarówno od strony językowej, jak i formalnej, jest publikacją poprawną metodologicznie i redakcyjnie.

Konkluzja

Zgodnie z zapisami Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki Zgodnie z zapisami art. 219 Ustawy z 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) Posiada stopień doktora;
- 2) Posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej jedną monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii było ujęte w wykazie wydawnictw sporządzonym przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki;
- 3) Wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

W moim przekonaniu dorobek naukowy dr Tatiany Kananowicz, a zwłaszcza Jej monografia habilitacyjna spełniają ten wymóg z nawiązką. Osiągnięcia naukowe dr T. Kananowicz, Jej działalność organizacyjna i dydaktyczna, a także inne przejawy aktywności naukowej zasługują na jednoznacznie pozytywną ocenę i uznanie. Dr Tatiana Kananowicz jest w pełni uformowanym, dojrzałym naukowcem, dysponującym wypracowanym instrumentarium badawczym. Biorąc więc pod uwagę naukowy dorobek publikacyjny doktor Tatiany Kananowicz – artykuły, rozdziały w monografiach wieloautorskich, a zwłaszcza Jej rozprawę habilitacyjną pt. *Научный текст в сопоставительном аспекте. Модели предложений и текстовая категория персональности/имперсональности в русских и польских научных текстах гуманитарной*

направленности (Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego 2022), stwierdzam, że dr Tatiana Kananowicz spełnia warunki ustawowe stawiane kandydatom ubiegającym się o stopień naukowy doktora habilitowanego nauk humanistycznych (Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574) w art. 219 ust. 1 pkt. 2) i wnioskuję do Rady Dyscypliny Językoznawstwo Uniwersytetu Gdańskiego o dopuszczenie jej do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Jolanta Lubocha-Kruglik

dr hab. Jolanta Lubocha-Kruglik, prof. UŚ